

IHMISEN TAISTELU HENKIVALTOJA VASTAAN

**Pekka Ervastin esitelmä 28.2.1932
Kulmakoululla**

Pahan problemia, jota me nyt viimeksi olemme käsitelleet, ei voida tyydyttävästi ratkaista muuten kuin okkultistien tavalla, siten että sanotaan: paha ei ole mikään sattuma maailmankaikkeudessa, eikä se ole mitään itsessään ehdottomasti olevaa olemassaolossa, vaan paha on myöskin itsessään jumalallista, pahakin kuuluu jumalalliseen suunnitelmaan. Paha kuuluu sen äärettömän järjen ja viisauden toimintatapoihin, joka on olemassaolon takana. Kuinka voisimme ymmärtää rakkauden Jumalaa, jos rakkauden Jumalan vieressä olisi joku iankaikkinen, kaikkivaltias paha, kuolematon paha, toinen Jumala. Ja kuinka me voisimme ymmärtää Jumalaa hyvänä ja rakkautena, jos sattumalta sitten tämän Jumalan maailmankaikkeudessa voisi ilmetä paha kärsimyksenä ja pahana tahtona, ilkeytenä ja julmuutena. Emme voi sitä ymmärtää. Mutta ainoa tapa, miten voimme sitä ymmärtää, on se, että pahakin kuuluu jumalalliseen suunnitelmaan, että Jumala itse ei ainoastaan sitä suvaitse, vaan myös panee sen alulle, sitä käyttää. Silloin me myös käsitämme ja ymmärrämme, että Jumala todella on ääretön, iankaikkinen rakkaus, niin suuri rakkaus, että hän käyttää myöskin pahaa, sitä jota nimitämme pahaksi, nim. kärsimystä ja tahdon vapautta pahaankin, itsekkääseen suuntaan, että hän käyttää sitä olemassaolon suunnitelmassaan. Hänen täytyy todella äärettömästi rakastaa, sillä emme uskaltaisi tehdä mitään pahaa toisille ihmisinä,

todellisina rakastavina ihmisinä, ellemme ole rakkaudessaamme niin pohjattomat, että me sen uskallamme ja viisaudessaamme niin rajattomat, että me sen osaamme. Jos meidän viisautemme on liian pieni, emme osaa käyttää pahaa kasvaessamme ja tahtoessamme hyvää ihmisille. Jos rakkautemme on liian pieni, emme ollenkaan osaisi käyttää mitään pahaa ihmisiä kasvattaissamme. Rakkautemme täytyy olla aivan ääretön ja viisautemme aivan saavuttamaton, jotta osaisimme ja uskaltaisimme käyttää pahaa. Ja kuitenkin täytyy meidän ymmärtää, että jumalallinen viisaus on sitä laatua, että se käyttää kärsimystä ja myöskin tahdon vapautta, kun se eläviä olentoja kasvattaa. Tämä olemassaolo on suuri kehityskausi ja sen johto on äärettömän viisas. Kun ajattelemme sitä Logosta, sitä maailmankaikkeuden Logosta, joka on lähellä Absoluuttia, niin ymmärrämme, että sen kolminaisuudessa on, ensiksikin Isässä se sanomaton rakkaus ja viisaus, ja sitten Pojassa se sanomaton kärsivällisyys ja kestävyys, toisin sanoen se sanomaton rakkaus, joka kestää. Jos Isässä on se sanomaton rakkaus, joka on viisas, niin Pojassa on se sanomaton rakkaus, joka kestää. Ja Pyhässä Hengessä on se sanomaton rakkaus, joka uskaltaa luoda. Tämä käy meille hieman selvemmäksi, kun menemme vähän alaspäin asteikossa, ja ajattelemme näitä asioita omalta inhimilliseltä kannalta ja hierarkiselta kannalta, jotka ovat tässä meidän aurinkokunnassamme. Kun astumme alas maailmankaikkeuden ensimmäisestä universaalisesta Logoksesta niihin hierarkioihin, jotka ovat tässä meidän aurinkokunnassamme. Tässä meidän aurinkokunnassamme on, kuten viime kerralla koetimme selittää, kolmiyhteinen Logos: Isä, Poika ja Pyhä Henki. Isä on kokoomus semmoisia olentoja, jumalolentoja, jotka osaavat sanomattomasti rakastaa, ja uskaltavat käyttää ja osaavat käyttää myös kärsimystä ja kaikkea tahdon vapautta siinä elämän koulussa, jonka he kutsuvat esiin. Sitten siinä on

Logoksen Poika, johon me kaikki kuulumme, Jumalan kuva, Isän kuva täydellisestä ihmisestä, jossa meidän henkemme ovat aivankuin ruumiin atomeina, ja joka siis on rakkaudessa sanomattoman kestävä ja kärsivällinen. Ja sitten tässä Logoksessa on Pyhä Henki, suuri enkelijoukko, joka auttaa ja luo tässä meidän aurinkokunnassamme. Kuten muistamme, on näitä enkelijoukkoja 9 vanhan kristillisen ja rosenkreutsiläisen jaotuksen mukaan, 9 enkelijoukkoa eli hierarkiaa. Ja näitä enkelijoukkoja yhdistetään aina 3 semmoista 3-yhteistä hierarkiaa.

I:seenhierarkiaan kuuluu:	Serafim, Kherubin, Thronoi
II:een	„ Kyriotetes, Dynameis, Eksousiai
III:een	„ Arkhai, Arkhangeloi, Angeloi

Kun näitä ryhmiä on kolme, niin ymmärrämme ilman muuta, että tuo ensimmäinen ryhmä on jossain suhteessa Isään, Logokseen, toinen ryhmä on suhteessa Poika-Logokseen ja kolmas ryhmä Pyhään Henkeen.

Vaikkakin kaikki nämä kolme ryhmää edustavat Pyhää Henkeä tässä meidän aurinkokunnassamme, niin niitten välitön suhde on: korkeimman Isään, toisen Poikaan, ja kolmannen Pyhään Henkeen, tavallaan kuin omaan järjestelmäänsä synteettisesti. Ja nämä kaikki hierarkiat, jotka tällä tavalla jakautuu kolmeen eri ryhmään, palvelevat myös eri tavalla, voimme sanoa ikäänkuin hieman eri linjaa pitkin, aurinkokunnassamme luomisen kehitystyötä. Voisimme sanoa, että Logos aurinkokunnassamme on niin syvästi sisällä, ettei se välittömästi toimi, vaan nämä hierarkiat toimivat ja vastaavat Logoksen eri puolia. Kun ymmärrämme tämän asian, niin silloin on eräs seikka tärkeä myös ymmärtää ja käsittää, nimittäin, että nämä hierarkiat, jumalalliset enkelijoukot, eivät millään tavalla ole ulkopuolella kehitystä. Ne eivät millään

tavalla tee ainoastaan päivätyötä aurinkokunnassa, vaan ne itse samalla kehittyvät, ja kaikki on niille aivan kuin koulua ja siirtymistä luokalta luokalle. Ne eivät ole mitään seisovia joukkoja, vaan liikkuvia, joissa yhtämittäinen kehitys ja kasvu tapahtuu. Niinkuin me ihmiset olemme olleet ennen Kuumantantarassa eläinkuntana, ja nyt 4:nnessä Manvantarassa olemme ihmiskuntana. Sillä tavalla myös nämä hierarkiat siirtyvät asteesta asteeseen. Jos joku hierarkia on enkelikuntana meille, niin se ei merkitse, että tämä hierarkia olisi koko ajan palvellut enkelikuntana, vaan tämä enkelikunta on Kuumantantarassa ollut ihmiskuntana, ja siellä me ihmiset olimme eläinkuntana. Arkkienkelit olivat enkeleitä Kuumantantarassa ja sitä ennen he olivat Aurinkomanvantarassa ihmiskuntana. Ja ne siis, jotka olivat ihmiskuntana ensimmäisessä eli Saturnusmanvantarassa, ovat nyt tällä hetkellä, tässä 4:ssä luomiskaudessa, Ruhtinaita eli Arkhai, Alkujuuria. Me, nykyinen ihmiskunta, olimme silloin kivikuntana muodostaen jonkinlaisen ruumiin eli talon silloisille ihmisille. Tällä tavalla käy kehitys, ja me ymmärrämme, jos vähän ajattelemme samaa suhdetta, että ne, jotka ensimmäisessä eli Saturnusmanvantarassa olivat Ruhtinaita, Arkhai, ovat kohonneet asteikossa ensin Valtoihin, Eksousiai, ja sitten 3:nnessä Manvantarassa Dynameiksi ollen nyt 4:nnessä, meidän Manvantarassamme Kyriotetes eli Herraudet. Tämä on kuitenkin aivan skemaattista, ylimalkaista puhetta, sillä kaikki ei ole luonnossa niin ylimalkaista. Kaikki on nimittäin eri kehitysasteella. Eläinkunnassa esim. näemme suuren eron eri eläinlajien välillä, on miljoonia eri vivahduksia ja aivan kuin suuria alaluokkia, ryhmiä ja rotuja. Sentähden ymmärrämme, että nämä enkelijoukotkaan eivät ole aivan kuin yhden kaavan mukaan valettuja eli samallaisia, vaan niissä on suuria eroavaisuuksia, aivan kuin erilaisia rotuja. Sentähden voimme myös nähdä, kuinka

käytännössä eli todellisuudessa on sillä tavalla, että tuo siirtyminen yhdestä suuresta ryhmästä toiseen ei tapahdu aivan kuin nostamalla, vaan se tapahtuu aivan yhtämittaa, yksitellen ja sillä tavalla, että jos jotkut niistä oli ensimmäisiä, niin on aina semmoisia, jotka eivät pääse ollenkaan eteenpäin, vaan jäävät ikäänkuin luokalle. Tämä on otettava myös huomioon. Luonnossa ei siis kaikki käy aivan kuin öljytty kone, vaan erilaiset olentojoukot kehittyvät eri tavalla, esiintyen aina viivytyksinä ja hankaluuksina. Sentähden sanomme, että luonnossa tapahtuu semmoista, jota nimitämme epäonnistumiseksi, jota ei heti ole otettu huomioon jumalallisessa suunnitelmassa. — Aivan samoin kuin on laita esim. koulussa, jonka suunnitelmaan kuuluu, mitä on luettava ensimmäisellä, toisella j.n.e. luokalla, ja sitten kun 8:s luokka on käyty, niin siirrytään yliopistoon. Todellisuudessa on kuitenkin kaikki hieman toisenlaista. Kaikkia ei voida siirtää luokalta luokalle säännöllisesti. Niinhän käy meillekin tässä pienessä peilielämässämme täällä maanpäällä, ja samaan suuntaa käyvät asiat suuressa todellisuudessa, suuressa luonnossa, ja siitä syntyy kaikenlaisia komplikatsioneja, vaikeuksia. Ne, jotka jäävät jälkeen ja voivat jatkaa seuraavalla kerralla samassa asteessa, ovat luonnollisesti etevämpiä kuin ne, jotka ovat siirtyneet siihen alemmasta asteesta. Siksi ne, jotka ovat jääneet luokalle, ovat karmallisesti määrättyt olemaan etevämpiä. Eihän kuitenkaan ole sanottu, että ne aina ovat etevämpiä, kun tulee uusia oppilaita, vaan he voivat olla laiskoja ja epäintelligenttejä, ja vasta kun uudelleen jäävät luokalleen, niin voivat he olla etevämpiä ja pääsevät eteenpäin. Heidän karmansa on kuitenkin, että he voisivat olla etevämpiä. Niin on asianlaita myös luonnon suuressa taloudessa. Ja kun kaikki ovat eläviä olentoja, niin siinä on monivivahteisia mahdollisuuksia, joita ei ole voitu ottaa lukuun heti alussa, silloin, kun piirustukset

tehtiin, ja tämä tekee elämän jumalalliselta kannalta katsoen suureksi seikkailuksi. Meillähän on syntynyt filosofinen koulu, joka nimittää itseään pragmatismiksi, ja se perustaa kantansa todellisuuteen, ollen elämä sen mielestä suuri seikkailu synteettisesti katsoen. Se on kaunis johtopäätös, sillä elämä on eräältä kannalta katsoen suuri seikkailu. Sitähän Dante tarkoitti, kun hän kutsui elämää jumalalliseksi komediaksi, mutta se ei ole semmoinen, joka on ennen ulkoa opittu, ja sen tähden se on suuri seikkailunäytelmä. Jumalallinen viisaus kyllä tietää ja näkee kaikki, että kaikenlaisia tällaisia asioita syntyy todellisuudessa, syntyy luokalle jäämisiä, mahdollisia esteitä ja hankaluuksia. Mutta ymmärrämme, vaikkakaan emme sitä voi sanoa tarkalleen, hän ei sittenkään näe yksityiskohdittain, mitä detaljeissa tulee tapahtumaan. Minusta tuntuu, että se on vähän Jumalankin viisaudelle seikkailua, ja se tekee koko elämän, olemassaolon sisältörikkaaksi.

Tämän asian voimme oikeastaan esittää skemaattisesti, graafillisesti, jotta se voisi paremmin jäädä mieleen.

Sanomme, että meillä on Logos, oman aurinkokuntamme Logos, ja lisätäkäämme silloin, että kaiken pyrkimyksenä täytyy kaikkialla, siis aurinkokunnassamme olla palaaminen tuohon Logokseen. Se on kaiken pyrkimyksenä.

Logos.

Poika.

Pyhä Henki.

Manvantarat

Saturnus.	Sol.	Lun.	Tellus.	Jupiter.
Venus.	Vulcanus.			

I	Serafim
kolmi-	Kherubim
naisuus	Thronoi

II	
kolmi-	Kyriotetes
naisuus	Dynameis
	Eksousiai

III	
kolmi-	Arkhai
naisuus	Arkhangeloï
	Angeloï

Tässä on 9 enkelijärjestöä, ja niitten alapuolella ovat

Ihmiset
Eläimet
Kasvit
Kivet

Me olimme ensimmäisessä eli Saturnusmanvantarassa kivi-kuntana, Solaria eli Aurinkomanvantarassa kasviki-kuntana, Lunaria eli Kuumanvantarassa eläinkuntana ja nyt Tellusmanvantarassa ihmiskuntana. Seuraavassa meistä tulee enkelikunta (Angeloï), sitä seuraavassa ylienkelikunta (Arkhangeloï) ja sitten seuraavassa ruhtinaita (Arkhai). Tästä näemme, että ne, jotka onnistuvat, ovat 7:nnessä luomispäivässä tuossa Arkhai/järjestössä, alimmassa eli Pyhän-Hengen enkelijärjestössä, ja määrä olisi, että kaikki olisivat juuri sen korkeimmassa Ruhtinas/ eli Arkhai järjestössä. Sen korkeammalle ei ihmiskunta ole silloin vielä voinut päästä.

Mutta katsellessamme niitä, jotka olivat esim. ihmisiä ensimmäisessä manvantarassa, niin he olivat Aurinkomanvantarassa enkeleitä ja Kuu/manvantarassa ylienkeleitä, ja nyt heistä on tullut tai tulee ruhtinaita (Arkhai). Semmoisessa korkeudessa he ovat, minkä me saavutamme vasta 7:nnessä Luomispäivässä. Sitten he jatkavat eteenpäin siirtyen seuraavaan enkelijärjestykseen Poika-ryhmään. Ne ovat käyneet läpi koko Pyhän Hengen ryhmän ja siirtyneet Poika-ryhmään. Ne jotka olivat enkeleitä ensimmäisessä manvantarassa ovat siirtyneet Poika-ryhmän läpi Isä-ryhmään, korkeampaan enkelijärjestykseen. Samalla tavalla huomaamme, että ne, jotka olivat tässä Poika-ryhmässä, kulkevat kokonaan pois Logokseen, jättäen kaikki tämän Aurinkokunnan enkelijärjestykset. Serafim, Kherubim ja Thronoi ovat jo tässä 4:nnessä manvantarassa siirtyneet Logokseen.

Meillä ei ole tässä Luomispäivässä jällellä alkuperäisistä enkelijärjestyksistä muita kuin alin ryhmä, ja toinen ryhmä. Ensimmäinen, Isän ryhmä on jo siirtynyt pois ja toinen ryhmä on siirtynyt Isä-ryhmään ja alin Poika-ryhmään. Ne, jotka olivat enkeliryhmien alapuolella meidän pallomme historian alussa, ovat siirtyneet alimpaan enkeliryhmään/ ihmiset, eläimet ja kasvit ovat siirtyneet alimpaan enkeliryhmään/?

Tätä sanotaan elämän aaltoiluksi, kuten puhutaan teosofisissa kirjoissa, ja se antaa, ei mitenkään yksityiskohtaisen, vain ylimalkaisen kuvan kehityksestä. Sitä tuskin huomaamme, vaan etsimme yhä sitä puuttuvaa rengasta, mikä on ihmisen ja eläimen välillä.

Kun luonnontieteemme on edistynyt jo siihen kohtaan, ettei se enää näe kuolleita pisteitä eikä kuollutta elämässä, vaan näkee elämän kaikkialla, näkee, että on olemassa silta niin sanotun organisen ja organittoman luonnon välillä, niin nyt varmasti tulemme löytämään Jumalan läsnäolon joka paikassa,

ja käsityksemme luonnon kehityksestä laajenee ja syventyy. Alkemistit keskiajalla tahtoivat nähdä elimellisen luonnon syntymisen elimettömästä. Siihen ollaan menossa ja sitä luonnontieteilijät tavoittelevat jo meidän päivinäimme.

Olemme sanoneet, että kaikki nämä enkelijärjestöt tässä meidän elämämme järjestelyssä ja järjestelmässä vastaavat ja edustavat ainetta, sitä taikavoimaa, joka tekee olemassaolon mahdolliseksi, ja samalla pahaa sentähden, että ilman aineellisen taikavoiman rajoitusta ei voisi olla mitään pahaa. Nämä enkelijärjestöt, niinkuin sanomme, uhrautuvat valmistaakseen pahankin maaperää. Kun katselemme maailmankaikkeutta tältä okkultistiselta näkökannalta, niin paha ei ole ainoastaan siinä, että voidaan kärsiä ja tehdä pahaa, vaan sen toinen puoli on siinä, että tahdotaan uhrautua. Muutenhan koko paha olisi voimaton, ellei sen takana olisi suuri uhrautumisen tahto. Kun sanotaan Uudessa testamentissa, että Kristus on vapahtaja, niin lausutaan Johanneksen tavoin: – niin rakasti Jumala maailmaa, että hän antoi yksisyntyisen poikansa maailmalle, niin että maailma pelastuisi ja jokainen, joka uskoo häneen, saisi iankaikkisen elämän. Tämä on totta kosmillisen Kristuksen suhteen, sillä se on se positiivinen ja aktiivinen henkivoima, joka pelastaa. Siinä heijastuu Isän rakkaus. Jumala rakastaa niin paljon, että hän antaa poikansa. Siinä heijastuu Logoksen rakkaus. Hän antaa oman täydellisyyuskuvansa, että siinä olisi kaikille eläville pelastus. Se on se täydellisyyden ihanne, joka täytyy saavuttaa, ja siinä on se hengen voima, joka tekee tuon saavuttamisen mahdolliseksi. Mutta, jotta se saavutettaisiin, tarvitaan koko Pyhän Hengen työ, joka näkyy hierarkiatyössä. Se on luovaa työtä ja se on samalla myös pahan valmistamista, pahan mahdollisuuksien esillekutsumista. Ja tältä kannalta katsoen Poika, kosmillinen Kristus eli Jumalan Poika joutu myös siihen toiseen asemaan, että hänestä sanotaan uudessa

testamentissa: – Hän otti päällensä maailman kaikki synnit ja maailman kaikki taakan. Sen kaiken hän ottaa päällensä, jotta hän voisi sen lunastaa. Tämä käsitetään kristillisessä teologiassa, että Jeesus Kristus otti kuolemassaan maailman kaikki synnit päällensä, Jumala rakasti niin paljon maailmaa, että Hän lähetti Poikansa maapallollemme sovittaakseen syntimme. Tämä on pintapuolinen käsitys. Vaikka sanat lausutaan niin, että ne ovat kuitenkin kaikki totta, mutta niitä ei saa käsittää rajoitetulla tavalla. Jumalan Poika, Kristus, on se ääretön rakkauden ilmennys, joka täydellisyytenä pelastaa, nostaa kaikki täydellisyyteen, kaikki elävät olennot, siis tällä hetkellä me ihmiset. Mutta hän on samalla se rakkauden ääretön kärsivällisyys, joka lainaa tämän oman ihanuutensa, täydellisyytensä, lainaa sen sille, jota me nimitämme pahaksi, ja siis ottaa kärsivällisesti päälleen kaikkien ihmisten synnit ja taakan. Tässä selvästi näkyy, että kaikki kuvaukset, jotka käyttävät nimityksiä miehellinen ja naisellinen, ovat hieman puolinaisia, nimittäin että kosminen Kristus on miehellinen, koska hän edustaa henkeä, tajuntaa, nostavaa voimaa, sitä täydellisyyden ihmeellistä nostavaa voimaa, joka siinä tajunnassa piilee. Mutta samalla hän on naisellinen, passiivinen, koska hän läpi vuosimiljoonien, läpi maailmankausien, läpi kaikkien 7 luomispäivän edustaa tuota täydellisyyttä ja on siinä täydellisyytenä, kärsii ja odottaa aivan hiljaa, aivan naisellisesti, äidillisesti, että kaikki hänen taivaallisen ruumiinsa osat, kaikki henkiolennot lunastettaisiin. Siinä hän kantaa koko tämän maailman taakan, hän uhrautuu. Sentähden myös nimitetään tätä kosmistusta Kristusta uhrilampaaksi, joka on teurastettu maailman alusta. Se merkitsee, että se annetaan tuon maailman, koko nyt tuon luotavan ruuaksi, leiväksi, elämän leiväksi. Se ristiinnaulittiin heti ensimmäisestä päivästä lähtien maailman avaruuteen. Plato puhuu semmoisesta taivaallisesta ihmisestä,

joka on ristiinnaulittu tähän avaruuteen ja teurastettu ruuaksi ja elämän leiväksi kaikille olennoille. Aivan ääretön ja sanomaton kestävyys ja rakkaus, jota eivät tyhjennä sana äidillinen ja vielä vähemmin sana isällinen, Poika edustaa Isää ja Isä-Äitiä, joka on ensimmäisenä Logoksena ja jonka rakkaus on kuvaamaton. Poika, kosmellinen Kristus kärsii ja odottaa antaen kaiken pahan elää, kasvattaen ja vieden yksilöitä eteenpäin. Mutta yksilöiden täytyy tahtoa, olkoon se heti nyt tässä sanottu, niinkuin aina, sillä rakkaus ei voi meitä lunastaa, ellemmme me sitä tahdo. Sillä me emme ole siitä Pojasta syntyneet, vaan Isästä, niinkuin Poika itsekin. Siis Poika ei voi meitä lunastaa, ellemmme tahdo. Emme ole syntyneet tästä Aurinkokuntamme Logoksesta, vaan siitä suuresta universaalisesta Logoksesta. Me olemme kaikki siitä ensimmäisestä jumalallisesta ilmennyksen mahdollisuudesta syntyneet, ja tämä on se ihmeellinen majesteetti, joka tekee ettei Poikakaan voi meitä lunastaa ellemmme tahdo. Mutta kuinka emme tahtoisi, sillä elämän koulussa opimme tahtomaan, ja jos joku tahtoisi vastustaa Jumalan tahtoa ja tulla saatanaksi, niinkuin sanotaan, niin silloin Jumala suuressa majesteetillisuudessaan sanoo, että sinä tahdot oman kuolemasi, ja se odottaa sitä elävää olentoa, sitä odottaa olemattomuus. Vaikka ihminen vaipuu kuinka syvälle tahansa vastustamaan jumalallista tahtoa, Jumalaa, niin on hänellä aina mahdollisuus kääntyä miltä kohdalta tahansa, jos hänessä itsessään vaan herää näkemys ja halua, kääntymään, että minä käännyn. Jumala ottaa hänet silloin avosylin vastaan, mutta hänen kärsimyksensä tulee yhä suuremmaksi, kuta syvemmälle hän antaa itsensä vajota. Erehdyksistä en puhu, sillä jokainen erehtyy ja pitää erehtyä, sillä emme mitään hyvää oppisi muuten kuin sillä tavalla. Sen tähden pitää erehtyä, pitää tehdä syntiä, niinkuin sanotaan. Uudessa testamentissa-han synti sana on hamartia, joka merkitsee semmoista tilaa, että

vaeltaa synnissä, ja mitä tämä synti merkitsee. Kreikankielessä se merkitsee „olla osaamatta ampua maaliin,“ siis ampua maaliin, mutta ei osata ampua maaliin. Ihminen on siis semmoinen, jonka sisässä asuu halu täydellisyyteen. Jokaisen ihmisen sisässä on luonnostaan semmoinen halu, hän tahtoo edistyä kaikissa suhteissa sekä ruumiillisesti että henkisesti. Jollei nyt kaikki tahdot ole yhtäaikaan, niin on ainakin joku. Hän tahtoo saavuttaa kunniaa, mutta hän tietää, ettei hän voi sitä saavuttaa, ellei hän ole etevä jossain suhteessa. Sen paremmat muodot ovat, että hän tahtoo tulla täydelliseksi. Tätä hänen yritystään nimitetään evankeliumien kielellä synninteoksi. Synnin tekeminen on sitä, että yrittää tulla paremmaksi, eikä osaa, sillä yritys on aivankuin ampumista maaliin, jossa hän näkee täydellisyyden, mutta ei osaa, vaan lankeaa. Jokainen ihminen, joka harjoittaa itseään johonkin ammattiin, sanottakoonpa esim. pianonsoittoon, tekee erehdyksiä, ja kuinka hän ajattelee, ettei hän saavuta täydellisyyttä. Hän tekee täydellisesti syntiä, itse tuon kappaleen kannalta, kun hän ei osaa soittaa, mutta hän yrittää uudelleen.

Sillä tavalla on myös henkisesti katsoen ihmisen koko elämä. Hän yrittää tulla paremmaksi ihmiseksi, hänen sisässään on semmoinen yritys, ja hän ehkä hetkeksi lamautuu. Taas hän yrittää, ja hän elää synnissä, ja hän itkee ja sanoo, tämä elämä on toivotonta, niin surullista, minä elän tammöisesssä huonoudessa ja kykenemättömyydessä, ja miksi en minäkin tahtoisi. Kuinka moni ihminen, joka juuri on päässyt synnin tuntoon uskonnollisessa suhteessa, tahtoo tulla paremmaksi, ja näkee, ettei hän osaa ja tunnustaa sen toisille, semmoinen minä olen, mitä pitää minun tehdä. Kaikissa ihmisissä asuu tuo halu, voi jos minä voisin tulla paremmaksi, että kannattaisi elää ja olla olemassa. Ihminen ampuu maaliin, mutta ei osaa. Elämässä on järjestetty niin, että voimme syntyä uudestaan ja

yrittää uudestaan. Kun kuolemme välillä, niin uusin voimin meistä tuntuu, että nyt sitä taas yritetään. Taas epäonnistutaan, mutta henkisesti katsoen hieman onnistutaan ja mennään eteenpäin. Se on sitten toivotonta, kun ihminen sanoo, että minäkö yrittäisin paremmaksi. Jos ihminen semmoista sanoo, silloin hänen elämänsä alkaa kääntyä toivottomaan päin, mutta hän saa kauvan jatkaa siihen suuntaan, ennenkuin Jumala häneen väsy. Vasta sitten, kun hän on kokonaan kieltänyt elämän, Jumalan hyvyuden, hän vasta saa tulla niin mustaksi maagikoksi, että häntä ei odota muu kuin kuolema ja olemattomuus. Mutta se on hyvin harvinaista ihmiskunnan historiasa, että useimmat, menkööt kuinka pitkälle tahansa pahuudessa, tulevat lopulta huomaamaan, että ovat menneet väärään suuntaan ja tekevät päätöksen: minä taidan sittenkin kääntyä. Elämä, hyvyys, Jumala voittaa. Logos, Isä on hyvyys ennenkaikkea, ja sentähden Hän uskaltaa käyttää pahaa semmoisena leikkikaluna eläville olennoille, kasvattaen vain hyvydessä, ja paha on ainoastaan leikkikalu, loistava pallo, jonka hän pitää häikäisevänä lastensa silmien edessä. Ja Poika, toinen Logos, on kauneus, se rakkaus, joka on kauneus. Isä on hyvä tahto. Poika on kauneus, joka lainaa omaa kauneuttaan pahalle, ja Isä saa kädessään käyttää kauneuden lumoavaa häikäisyä lapsilleen. Ja kolmas on totuus, Pyhä Henki, totuuden tieto.

Pojan kauneuden tunto saa meitä häikäistä erehtymään pahaan, ja se merkitsee, että tässä 4:ssä manvantarassa keskimmäinen enkelijärjestö ja siinä varsinkin keskimmäinen, mahdit eli Dynameis järjestö, samoin kuin 3:nessakin manvantarassa, jossa tulimme ihmisiksi, saavat aivankuin käskyn Isästä häikäistä ihmisiä pahalla, pahan kauneudella, koska ei ole mitään pahaa itsessään. Muuten ei voisi ihmisiä häikäistä, muuten eivät ihmiset jaksaisi mitään pahaa tehdä, jos eivät he näkisi sitä niin yliluonnollisen kauniiksi ja lumoavaksi.

Ihminenhän muuten olisi hyveellinen ja siisti ja siveellinen, jos hän näkisi sen, että se voi antaa hänelle kokemusta ja viedä hänet erehdyksiin. Nämä Pyhän Hengen enkelijärjestöt panevat kaiken tämän toimeen, ja se kauneus tulee Dynameis järjestöltä.

Ne, jotka tulevat ihmisiksi ennen meitä, ovat ehtineet tähän kohtaan, että ovat enkeleitä ja ruhtinaita. Nämä, vanhemmat, ovat saaneet tehtäväkseen meitä kiusata, ja he ottavat kauneuden voimat Poika järjestöstä. Että he kiusaavat, ei tapahdu aivan ylimalkaisella tavalla, sillä eivät he kaikki kykene meitä kiusaamaan, mutta heillä on toinenkin tehtävä. Samalla kun heidän tulee kiusata, on heidän tehtävä myös suojella ja varjella. Kaikki on olemassa sentähden, että he heittävät pahan eteemme, mutta eivät siinä määrin, että meidät siihen jätettäisiin. Enkelijärjestöt tulevat kykeneviksi meitä palvelemaan siinä suhteessa, että he itse jokaisessa järjestössä ovat suurin piirtein kahta lajia: niitä, joitten tulee oppia paljon ja semmoisia, jotka siinä asteessa saavuttavat oman täydellisyytensä. Sentähden sanomme, että ne, jotka tulivat ihmisiksi ensimmäisessä manvantarassa, ovat nyt Arkhai eli ruhtinaita, mutta joukossa oli sellaisia, jotka jäivät „laiskan läksylle“ ja he eivät ole korkeammassa merkityksessä ruhtinaita, eivät suorastaan valon vaan pimeyden ruhtinaita. Arkhai nimitetään ruusuristiläisellä nimellä personallisuuden herroiksi. Ihmisessä on ylempi ja alempi minä, alempi, joka käy oppia. Nämä alemman laatuiset Arkhai olennot, jotka edustavat meillä saatanoita, tahtovat pahaa eli ahankaaran kehitystä.

Ylienkelien joukossa on myöskin semmoisia, jotka eivät ole valon vaan pikemmin pimeyden ja valheen enkeleitä, ja se on heidän koulunsa. He tulevat nousemaan sen kautta, että saavat palvella pimeyden ja valheen osaa, joka tuo kärsimystä. He heittävät meidän ihmisten eteen kaikenlaisia harhakuvitel-

mia, vääramielisiä käsityksiä, ja antavat meidän tajunnassamme versoa niin mielestämme omaperäisten käsitysten suuret joukot. Heidän tehtävänsä on lumota meitä siis ajatuksilla ja sitten viedä meitä aivan harhaan

Ja siten Angeloi, jotka olivat kasveja, ja nyt ovat enkelien asemassa. Toiset heistä suojelevat meitä, yksilöityneimmillä on oma enkelivartijansa ja vähän kehittyneimmillä ryhmävarti-ansa.

Ne kehityksessä vähän jällelle jääneet, jotka olivat ensimmäisen luomispäivän kasveja ja nyt enkeleitä, kiusaavat meitä, kuten kerrotaan paratiisitarussa, syömään hedelmää. Sinun pitää kokea kaikkea, pitää kokea kaikkea pahaa, sitten sinä viisastut, mutta vanhat suomalaiset lisäsivät „vaivainen kaikki kokee“. He voivat myöskin sanoa: nouse suuruudessa, ole täydellinen askeetti, niin sinusta tulee Jumalien vertainen. Niitä nimitetään rosenkreutsiläisten kesken Lusifer olennoiksi ja ylienkeleitä, jotka kiusaavat, Ahriman olennoiksi ja vastavia Arkhai olentoja saatanoiksi.